

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio IV. Utrùm omnes res supernaturales sint effectus prædestinationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

conspicui leonis, & transfer cor illius in odium hostis nostri: ubi frustra, & ut superfluum peteretur à Deo sermo compositus, si non intelligeret multum proficere ad transferendum cor Regis. Confirmatur primò oratione Abigail 1. Reg. 25. quæ cohibuit David à vindicta, quam sumere intendebat de viro suo. Secundò ex D. Ambrosii eloquentia, quæ plurimum valuit ad conversionem D. Augustini, ut ipse testatur lib. 5. confess. cap. 14. & 15. Tertiò ex D. Paulo præcipiente ad Coloss. 4. Sermo vester semper in gratia sale sit conditus, ut sciatis quomodo oporteat vos unicuique respondere; ergo salis, sive eloquentiæ condimentum erit effectus prædestinationis eorum, quos Concionator allicit ad virtutem.

77. Dico 6. Operatio corrigentis, & punientis est effectus multorum prædestinationis, qui corriguntur, & puniuntur. Probatur primò ex illo Math. 18. Corripe eum, ait, si te audierit, lucratus eris fratrem tuum. Et Ezech. 3. Ipse morietur quia non annuntiasti ei: Et infra: Si autem tu annuntiaveris iusto, ut non peccet iustus, & ille non peccaverit, vivens vivet, quia annuntiasti ei. Ubi dicit, unum mori, quia à Propheta non corripitur; alterum ad vitam redire, quia corripitur.

78. Probatur secundò, quia quæ conducunt ad salutem, sunt effectus prædestinationis, ut diximus; sed correctio, & punitio ita conducunt; siquidem ex dolore correctionis, & punitiois oritur voluntas remedii obtinendi per gratiam, & orationis affectus ad obtinendam à Deo poenitentiam, quam nisi Deus dederit, non possumus habere, ut patet ex illo Jerem. 31. Castigasti me Domine, & eruditus sum; ergo &c.

79. Dico 7. Angelorum bona sunt effectus prædestinationis hominum. Probatur primò, quia Angelis, & bona à Deo eis collata suo modo causant, & promovent hominum beatitudinem, ut patet ex illo ad Hebr. 1. Nonne omnes sunt administratores Spiritus, in ministerium missi propter eos, qui hereditatem capiunt salutis? Et Psal. 90. Angelis suis Deus mandavit de te; sed quæ ita conducunt, & promovent salutem, sunt effectus prædestinationis; ergo &c.

80. Probatur secundò, quia consulunt electorum salutem, & eorum prædestinationi inserviunt suggerendo bonas cogitationes, illuminando mentem, corpus, & ejus passionis mitigando, nè virtuti resistant, orationes nostras ad Deum perfecundo, impetrando, quæ petimus, alligando diabolum, & eorum vehementiores tentationes retundendo, ut ait D. Aug. lib. 20. de Civit. cap. 7. & 8. & in Psal. 61. D. Greg. lib. 19. Moral. cap. 5. D. Bern. serm. 5. in Psal. 90. sed quæ ita inserviunt, & conducunt ad salutem, sunt effectus prædestinationis; ergo &c.

SECTIO IV.

*Utrum omnes res supernaturales
sint effectus prædestinationis?*

81. DVERTES primò, dona supernaturalia, prout procedunt à prædestinatione, & ad illam exequendam inserviunt ad tria capita communiter reduci, nempe ad vocationem, justificationem, & glorificationem, quæ ab Apostolo exprimuntur in illis verbis sæpe citatis, & iterum infra citandis ad Rom. 8. Quos prædestinavit, &c. & de quibus hîc

codem ordine agendum, & primò de gratia vocationis, seu auxilio excitante.

Advertes secundò nomine vocationis venire hîc omnes illas gratias, quæ antecedunt justificationem, dividunturque: Primò in internas, & externas; internæ sunt illustrationes, cogitationes, inspirationes, & alia auxilia prævenientia, quæ Deus in nobis sine nobis, id est, sine nostro consensu libero operatur: externæ sunt miracula, prædicatio, exhortatio, lectio rerum fidei, & Scripturarum, exempla, correctiones, beneficia, flagella, & similia, quibus excitamur ad bene operandum, & sunt supernaturalia, aut intrinsecè quoad entitatem; aut extrinsecè quoad modum ratione finis, ad quem tendunt. Secundò dividuntur vocationes illæ in congruas, & non congruas, quæ distinguuntur in eo, quod congruæ connotent actum secundum, & non ita non congruæ, sed ejus negationem. His positis.

Difficultas 1. Utrum omnis gratia congrua in prædestinato, sive sit excitans, sive præveniens, sive adjuvans, sive auxilians, sit effectus prædestinationis? Affirmativè. Ita D. Thom. 1. p. q. 23. art. 5. Albert. 1. p. q. 63. memb. 1. & 2. Greg. dist. 41. q. unica a. 2. Capreol. dist. 40. q. unica. Conclus. 2. Driedo. Camerac. P. Mol. 1. p. q. 23. art. 2. d. 3. P. Vasq. d. 93. cap. 2. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 6. n. 4. quos citat, & sequitur P. Ruiz d. 22. sect. 2. n. 2. P. Henrice tract. 3. d. 30. cap. 2. n. 6. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 2. n. 2. P. Tanner. d. 3. q. 3. dub. 1. num. 10. P. Preposit. q. 23. art. 8. dub. 6. num. 49. & alii. Probatur primò ex illo ad Rom. 8. Quos prædestinavit, hos & vocavit, &c. ubi D. Aug. Epist. 106. ad Bonifacium, & lib. de corrept. & grat. cap. 7. Hic subaudire debemus, inquit, secundum propositum: Sunt enim & alii vocati, sed non electi, ac per hoc non secundum propositum vocati. Ubi D. August. sicut etiam in aliis plurimis locis docet vocationem secundum propositum esse propriam prædestinatorum, & à Dei prædestinatione causari, ut illius effectus; ergo &c.

Probatur secundò, quia illud, cui competunt conditiones requisitæ ad rationem effectus prædestinationis, de quibus supra, est illius effectus; sed tali gratiæ competunt omnes conditiones supra positæ; siquidem est effectus Dei, data ex intentione efficaci dadi gloriam, supernaturalis, actu conducentis ad salutem, & per merita Christi; ergo est effectus prædestinationis.

Probatur tertiò, quia illud est prædestinationis effectus, quod est medium ad salutem consequendam; sed tales sunt vocationes congruæ, ut constat ex illo Joan. 6. Omnis, qui audit à Patre, & didicit, venit ad me: Et ex illo Cant. 1. Trahe me post te curremus: Ubi sermo est de vocatione congrua juxta communem Sanctorum Patrum interpretationem; ergo &c.

Oppositum tenent Gabr. in 1. dist. 41. quest. unica art. 3. dub. 1. & dist. 40. art. 1. Ocham. in 1. dist. 41. quatenus docent, solam gloriam esse prædestinationis effectum; pro quibus: Objicies primò. Illud est effectus prædestinationis in prædestinato, quod est proprium ipsius tantum prædestinati; sed non ita sunt propriæ vocationes illæ congruæ; siquidem etiam competunt reprobis, ut patet ex illo Joan. 1. Qui illuminat, id est vocat, omnem hominem, &c. ergo non sunt effectus prædestinationis. Respondeo negando minorem: vocationes enim propriæ prædestinati sunt actu conducentes ad salutem consequendam, quales non sunt vocationes datæ reprobo, utpote qui salutem

salutem non consequetur, licet possit illam consequi, ideoque vocationes ei datae solum potentia conferunt ad salutem.

87. Obijcies 2. Prædestinatio solos causat effectus, quos intendit; sed solum intendit finem, nempe gloriam, & non media, nempe vocationes congruas; ergo solum gloriam, & non vocationes causat; consequenterque sola gloria, & non vocationes sunt illius effectus. Respondeo negando majorem: causat enim non solum finem, quem intendit, sed etiam media, quæ eligit; nam sicut applicat Omnipotentiam, ut producat ipsum finem, ideoque illum habet pro effectu; ita etiam eam applicat, ut producat media, ideoque etiam hæc habebit pro effectu.

88. Obijcies 3. Nullus effectus proprius prædestinationis potest esse cum peccato mortali; siquidem homo per illum ordinatur ad beatitudinem, & non ita potest ordinari, prout est in peccato; cum peccatum illum actu ordinet ad ignem æternum; sed vocationes congruæ possunt esse cum peccato mortali; siquidem Deus sapius vocat efficaciter peccatorem ad actus supernaturales fidei, & spei; ergo non sunt effectus prædestinationis. Respondeo negando majorem; ad cujus probationem dicimus, hominem per effectus prædestinationis diversimodè ordinari ad beatitudinem; nam per alios ordinatur proximè, nempe per gratiam, & merita de condigno, & cum hac ordinatione non potest stare peccatum mortale: per alios autem ordinatur tantum remotè, & dispositivè, nempe per actus fidei, spei, &c. & cum hac ordinatione bene potest stare peccatum mortale: cum autem per vocationes congruas hoc secundo modo ordinetur homo ad beatitudinem, ideo illæ possunt esse effectus prædestinationis, licet possint dari cum peccato mortali.

89. Obijcies 4. Pueri, qui statim post baptismum moriuntur, sunt verè prædestinati; & tamen non habent illas vocationes; cum sint illarum incapaces; ergo jam prædestinatio non habet pro effectu vocationes. Respondeo distinguendo consequens: jam omnis prædestinatio non habet pro effectu vocationes; concedo consequentiam: aliquæ prædestinationes; nego consequentiam: nos enim non affirmamus, omnes prædestinatos habere omnes effectus prædestinationis; sed unumquemque illos habere juxta propriam capacitatem, quam non habent pueri respectu vocationum, habent tamen adulti. Accedit etiam hos pueros fuisse vocatos, non in se ipsis, quia ad hoc non habebant capacitatem, sed in illis, qui eorum baptismum procurarunt.

90. Difficultas 2. Utrum hujusmodi vocationes congruæ in reprobis sint etiam effectus prædestinationis? Dico 1. Hujusmodi vocationes in reprobo respectu ipsius reprobi non sunt effectus prædestinationis. Ita Albert. 1. p. q. 63. memb. 2. P. Vasq. d. 93. cap. 1. n. 3. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 2. n. 6. P. Ruiz. d. 22. sect. 2. n. 12. Probatur, quia hujusmodi vocationes in reprobo non habent aliquas condiciones ex supra positis requisitis ad effectum prædestinationis; siquidem non ei tribuuntur ex intentione efficaci dandi gloriam; neque actu conducunt ad illam consequendam, sed solum ei tribuuntur ex communi providentia supernaturali; ergo &c. Confirmatur, quia vocatio propria prædestinatorum, seu quæ est effectus prædestinationis, est vocatio data secundum propositum; sed hæc semper sortitur effectum, & non illum sortitur vocatio illa in reprobo; ergo neque est

vocatio secundum propositum; neque effectus prædestinationis.

Dico 2. Hujusmodi vocationes congruæ reprobo datae possunt esse effectus prædestinationis alterius hominis prædestinati, si hic ex bona operatione ipsius reprobi sibi in exemplum proposita accipiat fructum aliquem vitæ æternæ. Ita P. Herice cit. num. 6. Probatur, quia tunc talis vocatio reprobi habet rationem gratiæ congruæ extrinsecæ respectu prædestinati illius; sed omnis gratia congrua data prædestinato, etiam si sit extrinseca, est effectus prædestinationis illius, ut infra dicemus; ergo &c.

Difficultas 3. Utrum vocationes non congruæ datae prædestinato sint effectus prædestinationis illius? Advertes cum P. Quiroz tract. 6. de prædest. d. 16. sect. 2. n. 8. hujusmodi vocationes dupliciter posse esse non congruas: Primò positivè, quatenus immediatè conjunguntur cum peccato, in quo sensu formalissimè dicuntur ejus permissiones, de quibus infra dicemus; an sint prædestinationis effectus: Secundò negativè, quatenus homo cum illis omittit opus consilii, nihil efficiens, quod conducatur ad gratiam, aut ad ejus conservationem, in quo sensu dicit, tales vocationes esse effectus prædestinationis. Probat, quia quod Deus det prædestinato hanc vocationem non congruam negativè, & non illam aliam positivè non congruam, oritur ex speciali providentiâ supernaturali erga prædestinatum, ne gratiam amittat; ergo talis vocatio non congrua fuit speciale beneficium; sed beneficia specialia sunt prædestinationis effectus; ergo etiam talis erit illa vocatio. Ita P. Quiroz & favet P. Alarcon. tr. 4. d. 4. cap. 2. n. 5. quæ doctrina suam habet probabilitatem; ego tamen distinctione aliqua utendum puto. Igitur.

Dico 1. Vocatio illa non congrua si sumatur tantum secundum virtutem efficientem in ordine ad actum, pro quo data est prædestinatio, non est effectus prædestinationis illius. Ita P. Arrub. d. 84. cap. 2. n. 3. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 2. n. 10. P. Ruiz d. 22. sect. 2. num. 13. P. Arriaga d. 38. de prædest. sect. 1. subsect. 2. num. 14. & alii communiter, quatenus dicunt, eam non esse effectum prædestinationis, nisi conducatur ad salutem. Probatur primò ex D. Aug. qui nullibi agnovit, vocationem non congruam ut sic esse effectum prædestinationis, imò solum congruam, & efficacem videtur ponere prædestinationis effectum; ergo &c.

Probatur secundò, quia talis vocatio, prout sic nullo modo conducit ad salutem in effectu, sive actu consequendam; neque data est ex speciali effectu, sive intentione efficaci salutis consequendæ; sed quod ita se habet non est effectus prædestinationis, ut patet ex supra dictis; ergo &c. Confirmatur, quia cum prædestinatus ei resistat, non est hic, & nunc magis utilis ad salutem consequendam, ac si non esset ei data; atqui si ei non daretur, nullo modo esset utilis ad salutem, neque prædestinationis effectus; ergo neque hic, & nunc talis erit.

Dico 2. Vocatio illa non congrua, si sumatur ut in memoriam revocata, & ipsius recordationis objectum, potest aliquando esse, & aliquando non esse prædestinationis effectus. Ita P. Arrub. cit. P. Herice cit. n. 11. P. Ruiz cit. P. Arriaga cit. n. 15. & quoad primam partem videtur tenere P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 6. num. 7. Probatur prima pars, quia quod est supernaturale, conducens actu ad salutem, datum ex aliqua intentione ipsius salutis consequendæ, & per merita Christi, est effectus

effectus prædestinationis, ut patet ex supra dictis; sed ita se habet aliquando vocatio illa non congrua prout sic considerata; siquidem licet non habeat effectum, quando primò offertur ad actum proximum, ad quem data fuit, illum tamen habet postea aliquando conducens ad salutem, quatenus in memoriam revocata movet prædestinatum ad actus gratitudinis, confusionis, doloris, & humilitatis, & ad acceptandam sequentem vocationem, ita ut Deus censeatur eam tunc dare saltem ex virtuali intentione ipsius salutis per merita Christi; ergo prout sic sumpta est effectus prædestinationis.

96. Dices: Præsens difficultas procedit de gratiâ non congruâ, & non de gratiâ congruâ; sed si illa gratia interviret in effectu ab beatitudinem, jam esset congrua, & non incongrua, de qua loquitur; siquidem hæc non habet effectum, quem tamen illa haberet; ergo &c. Respondeo negando minorem quoad primam partem: gratia enim sumit rationem congruitatis, & incongruitatis ab effectu proximo, & per se, quem si non habeat, ut non habet talis vocatio, semper dicitur incongrua, licet remotè, indirectè, & quasi per accidens aliquid alium habeat, ut haberet huiusmodi vocatio, prout sic sumpta; siquidem essentia non desumuntur ab eo quod eis est per accidens, sed ab eo, quod est per se, & cum huiusmodi vocatio non haberet effectum proximum, & per se in primo actu, ad quem fuit oblata, diceretur adhuc incongrua, licet haberet illum alium remotum, indirectum, & quasi per accidens.

97. Instabis: D. Augustinus, cum poneret vocationes congruas inter effectus prædestinationis, nunquam sic inter illos posuit vocationes non congruas; ergo &c. Respondeo D. August. semper considerasse ipsas gratias non congruas ut efficientes in ordine ad suos actus proximos, & per se, ad quos fuerunt oblatae, in quo sensu non poterat illas vocare effectus prædestinationis, ut & nos non vocavimus, ut patet ex supra dictis.

98. Probatur secunda pars, primò, quia cum non sit necessarium, quod huiusmodi vocationes non congruæ semper habeant talem effectum, possunt aliquando esse sine illo; siquidem aliquando potest contingere, ut homo postea nullo modo illarum recordetur; ergo etiam aliquando poterant non esse effectus prædestinationis. Secundò, quia etiam posita tali recordatione, potest homo nullum ex illis actibus elicere; aut quia statim mortuus fuit; aut ad aliud diversus, etiam voluntariè; siquidem aliquando resistendo vocationibus potest nullum peccatum committere, neque mortale, neque veniale, si illa sint ad actus maiorem tantum perfectionis non præceptos; in quo eventa opus non est, ut postea de tali resistentia conteratur, confundatur, aut humilietur, antequam moriatur, etiam si de illa recordetur; sed tunc tales vocationes non essent effectus prædestinationis; siquidem tunc non magis ad beatitudinem conducere, ac si non darentur; ergo &c.

99. Dices: Tales vocationes in memoriam revocatae semper conducunt; & sunt utiles ad salutem consequendam; ergo prout sic semper sunt effectus prædestinationis. Respondeo negando consequentiam; neque enim sufficit, ut aliquid sit effectus prædestinationis, quod conducatur, & sit utile ad salutem; alioqui merita Christi, Sacramenta, & similia, cum semper de se conducant, & sint utilia ad salutem, semper essent prædestinationis effectus, cum tamen tales non sint in reprobis, quibus

Tom. I.

non conceduntur ex speciali intentione efficaci dandi ipsis salutem, quod erat necessarium: cum autem Deus potuerit non dare illas vocationes prædestinato ex speciali intentione, sed ex providentia supernaturali generali, tunc saltem poterunt non esse media ad salutem, neque effectus prædestinationis, etiam si prædestinatus de illis recordetur, & illa conducant, & sint utiles ad salutem.

Difficultas 4. Utrum vocationes externæ sint etiam effectus prædestinationis? Affirmative. Ita P. Ruiz d. 22. sect. 2. n. 7. Probatur, quia huiusmodi vocationes comprehenduntur sub nomine gratiæ, cuius preparatio est prædestinatio; sed omnis gratia, quæ a prædestinatione preparatur, conducit ad salutem, & ad illam consequendam datur ex speciali intentione; quæ autem sic conducit, & conceditur, est effectus prædestinationis; ergo &c. Confirmatur primò ex illo 2. Cor. 1. *Hæc confidentiâ volui prius venire ad vos, ut secundam gratiam haberetis*: ubi pro prima gratia intelligit epistolam, pro secunda autem præsentiam Doctoris, ut exponunt D. Chrysost. Theodoret. & D. Hieron. Secundò, quia de Christo Domino propter eminentiam prædicationis fuit prædictum: *Blas. 44. Diffusa est gratia in labiis tuis*: Et fuit expletum. *Luc. 4. Mirabatur in verbis gratiæ, quæ procedebant de ore ejus*. Tertiò ex D. Aug. lib. 83. *quæst. 9. 68. ubi hanc vocationem exteriorem commemorat*. D. Prosper. lib. 2. de *Vocat. gent. cap. 26. ibi: Gratia Dei*, inquit, *in omnibus justificationibus principaliter præminet, suadendo exhortationibus, movendo exemplis, terrendo periculis, incitando miraculis, dando intellectum, inspirando consilium, corq. ipsum illuminando*. Quæ opitulatio per innumeros modos, sive occultos, sive manifestos, omnibus adhibetur. Ubi notandum, gratiam non solum interiores, & spirituales effectus operari, sed etiam sensibiles, & exteriores; ergo cum gratia sit prædestinationis effectus, etiam tales erunt illius effectus sensibiles, & exteriores, quando per illos vocantur electi.

Difficultas 5. Utrum preparatio Dei, ut concurrat nobiscum ad actus supernaturales sit effectus prædestinationis? Negative. Ita P. Ruiz d. 22. sect. 3. n. 4. Probatur primò, quia nullus actus Dei potest esse verè, & realiter effectus; alioqui cum effectus sit ab alio, & quid creatum, talis etiam esset ipse actus; consequenterque ipse Deus, cum quo talis actus est idem; sed preparatio Dei est actus liber ipsius Dei, cum sit actus Voluntatis Divinæ volentis ita nobiscum concurrere; ergo non potest esse effectus prædestinationis.

Probatur secundò, quia nihil est effectus sui ipsius; alioqui esset prius se ipso; cum omnis effectus supponat suam causam; sed huiusmodi preparatio, saltem partialiter est ipsa prædestinatio formalis; siquidem prædestinatio, non solum est voluntas tribuendi finem, sed etiam tribuendi media; hæc autem voluntas tribuendi media est ipsa preparatio concurrenti; ergo non potest esse effectus prædestinationis; alioqui esset effectus sui ipsius.

Oppones 1. Quidquid actu, & in effectu juvat ad beatitudinem consequendam, est prædestinationis effectus; sed hæc Dei preparatio ita maxime juvat; ergo est prædestinationis effectus. Resp. maiorem esse veram, dummodò non sit ipsa prædestinatio, quæ quidem maxime juvat; & tamen non est prædestinationis effectus; cum non possit esse effectus, & causa sui ipsius.

Oppones 2. Omnis gratia adjuvans, & omne auxilium

P p

auxilium sufficiens, est effectus prædestinationis, ut supra diximus; sed primum, & maximum auxiliorum, & maxima gratia adjuvans est prædicta Dei præparatio; ergo hæc est prædestinationis effectus. Respondeo maiorem esse veram de auxilio, & gratia creata; non autem de auxilio, & gratia increata, qualis est hæc Dei præparatio; hæc enim, cum sit ipsa prædestinatio, non potest esse illius effectus.

105. **Oppones 3.** Media necessariè requisita ad obtinendum finem, nempe gloriam, sunt effectus prædestinationis; sed præparatio concurrendi nobiscum ita est simpliciter necessaria ad obtinendam gloriam, ut sine illa non possimus eam assequi; ergo est effectus prædestinationis. Respondeo supponi fallum hanc præparationem esse medium ad finem; cum sit voluntas dandi media ad ipsum finem obtinendum.

106. **Oppones 4.** Idem hæc præparatio non esset effectus prædestinationis, quia est in Deo, & non in ipso prædestinato; sed hæc ratio non obstat; siquidem orationes Sanctorum, exhortationes, sollicitudo Angelorum custodis, & prælati non sunt in prædestinato, sed extra, & tamen sunt effectus prædestinationis illius; ergo &c. Respondeo negando maiorem, ut bene probat argumentum; neque enim hæc præparatio Dei definit esse effectus prædestinationis ex eo, quod non sit in prædestinato, sed ex eo, quod non possit effici, cum sit quid increatum, & à se.

SECTIO V.

Utrum actus supernaturales in peccato facti; & omnes alii, prout ab homine procedunt, sint effectus Prædestinationis?

107. **DIFFICULTAS I.** Utrum actus supernaturales in peccato facti sint effectus prædestinationis? Affirmativè. Ita P. Alarcon tract. 4. d. 4. cap. 2. n. 3. P. Amicus d. 15. sect. 5. num. 164. & alii. Probatur primò, quia huiusmodi actus, aut sunt meritorii de congruo, aut dispositiones perfectæ, vel imperfectæ ad justificationem, & salutem conducentes; sed quæ ita se habent inter prædestinationis effectus numerantur; ergo &c. Secundò, quia Deus propter hos actus dat auxilia congrua ad salutem inferentia; ideoque Scriptura, Concilia, & Sancti Patres eos petunt à peccatoribus, ut per illos perveniant ad gratiam justificantem, & per hanc ad beatitudinem; ergo saltem remotè, & aliquo modo interveniunt ad salutem; quæ autem sic interveniunt sunt prædestinationis effectus. Tertiò, quia huiusmodi actus aliquam relinquunt facilitatem, ut homines postea in statu gratiæ alios similes exerceant, aut per se, aut à solo Deo intuitu illorum productam, ideoque inter specialia Dei beneficia numerantur, pro quibus Deo gratiarum actiones debentur; sed hæc sufficiunt, ut sint prædestinationis effectus; ergo &c.

108. **Dices cum P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 3. n. 14.** Hi actus in tali statu facti, licet in potentiâ, sive in actu primo, ac de se sint apti, ut conducant ad salutem, non ita tamen sunt de facto in actu secundo; siquidem ad hoc debebant à Deo acceptari, & non ita acceptantur, cum de tali acceptatione

non constet; sed id erat necessarium, ut essent effectus prædestinationis; ergo &c. Respondeo negando secundam partem maioris; Deus enim de facto acceptat tales actus, ut merita de congruo, aut ut dispositiones perfectas vel imperfectas, quorum intuitu donat auxilia congrua ad actus amoris super omnia, aut contritionis, per quos acquiritur justificatio, quod constat ab Scriptura, Conciliis, & Sanctis Patribus, ut diximus. Accedit, dato quod illi actus sic producti non acceptentur à Deo, imò rejiciantur, tunc sicut non conducunt ad salutem, ita etiam dicimus non esse effectus prædestinationis, in quo eventu non procedit nostra resolutio.

Difficultas 2. Utrum omnes actus supernaturales, non solum prout procedunt à gratiâ, sive auxilio supernaturali, sed etiam prout procedunt à libero hominis arbitrio, & sunt vitales, sint effectus prædestinationis? Certum est primò, tales actus supernaturales esse effectus prædestinationis, prout sunt ab auxilio supernaturali, & à Deo ut à principali agente; neque enim de hoc est quæstio, cum prout sic habeant omnes condiciones requisitas ad effectus prædestinationis, ut collideranti patebit. Certum est secundò, hanc propositionem: *Actus, sive actio supernaturalis quæ ratione procedit à libero arbitrio, est effectus prædestinationis*; in sensu reduplicativo esse fallam; sic enim affirmat, procedere à libero arbitrio esse formaliter idem, atque procedere à prædestinatione, sive esse effectum prædestinationis, quod est fallum; siquidem prout procedit à libero arbitrio reduplicativè non procedit à Deo; ut autem sit effectus prædestinationis debet à Deo procedere, ut supra diximus, & sic procedit specificativè; in quo sensu procedit quæstio, in qua dictiones in quantum, sub ratione, quatenus, prout, & similes accipiendæ sunt in sensu specificativo, & non reduplicativo. Hoc posito.

Resolutio sit: Actus supernaturales, non solum prout procedunt à Deo per auxilia supernaturalia, sed etiam prout procedunt à libero arbitrio creati, sunt effectus prædestinationis. Ita Scot. in 1. dist. 41. §. Sed contra istud, & dist. 47. & quodlib. 14. Greg. in 1. dist. 41. q. unica art. 2. Ansfl. Sol. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 5. n. 7. P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 1. & 3. P. Valent. 1. p. q. 23. punct. 3. Durand. dist. 41. q. 2. & 3. Carthus. in 1. dist. 41. q. 1. quos citat, & sequitur P. Ruiz d. 22. sect. 4. n. 17. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 3. num. 16. P. Ariagad. 38. sect. 1. subsect. 2. n. 13. P. Tanner. d. 3. q. 3. dub. num. 17. & alii. Probatur primò, quia supernaturalitas istorum actuum non meretur gratiam, & gloriam, neque ad illas conducit, nisi prout liberè procedit à voluntate; siquidem si esset necessaria, aut non vitaliter producta, nihil mereretur; ergo etiam ipsa libertas, & vitalitas ita conducunt ad illas; sed quæ ita conducunt, sunt effectus prædestinationis; ergo tales sunt ipsi actus, etiam prout procedunt à libero arbitrio vitaliter operante.

Confirmatur primò, quia huiusmodi actus secundum totum, quod sunt meritorii, sunt dona Dei, ut tradit Trid. Sess. 6. cap. ult. ibi: *Tanta est, inquit, Domini erga homines bonitas, ut eorum velit esse merita, quæ sunt ipsius dona*; & idem docet D. August. Epist. 105. & 106. & lib. de grat. & lib. arbitr. cap. 6. & 9. & sæpè alibi sed ut sint meritorii de congruo, vel de condigno, debent procedere ab arbitrio liberè concurrente; quod autem est meritum, & donum, sive beneficium Dei, & condu-